

Mi nekem Párizs?

Dede Franciskának

*A hajléktalan a Rue Bonaparte
hosszú padján, ahol életvitelszerűen
berendezkedett, cuccaival szépen
körberakta magát, a kupac tetejébe
antracitszürke teherautóponyóát borított
eső ellen, az alól néz ki, mintha
varázslóköpenye lenne, és a mellette
parkoló segédmotorok egyikének
támaszkodva mindig más pasas
beszélget vele elmerülten, gondolom,
az élet fontosabb dolgairól*

*A másik hajléktalan a IV. Henrik sugárúton,
könyveivel, termoszával, apró teafőzőjével,
koffereivel körbevéve, amint papucsban
ücsörög, egy vaskos szakkönyvben bogarászik,
és egy füzetbe jegyzetel elmélyült figyelemmel,
talán a világegyetem forgástengelyének
szögét számítja ki éppen, talán a Victor Hugo
kritikai kiadás lábjegyzeteit javíthatja,
százezer tengeri mérföldnyire a kamasztól
és az őszülő kopaszától, akik a szemközti
parkban két kölyök lelkesedésével
ugrabugrálva egy betonasztal körül,
igyekeznek a lehető legnagyobb közvetlen
befolyást gyakorolni egy belül üreges
pingponglabda röppályájára és forgástengelyére*

*A színes kosarazók, két brazil, két arab,
három nyizege francia gimnazista
meg jómagam, akik a Luxemburg-kert
street-ball palánkja alatt forgolódva
próbáljuk pörgetni a játékot, persze
a vége mindig az, hogy a kicsit lomha,
de kétméteres brazil a palánk alá
beállva addig dobálja, míg be nem megy,
s mivel én vele vagyok, hát nyerünk*

*A tapasztalat, hogy ha veszek két bagettet,
hónom alá csapom, és végigsétálok vele
a Szajna-parton, le az apró Szent Lajos-sziget
rakpartjára, hol lomha vízilók gyanánt*

úszik el a turistahajók, meg a lesötétített
üvegű rendőrmotorcsónakok is, de azokról
senki sem integet, miközben elhaladok a rezignált
tekintettel vörösborozgató, csupa inasra
csontosodott raszta fekete mellett, az egymást
fényképezgető, zenét nyomató tinik mellett,
kiknek vihogása öblös hahotává hízik
a kőhíd boltíve alatt, és ha végigbattyogok
a könyvtárusok, szerelmespárok, elfuserált
művészek és tip-top dámák között,
a nálam lévő kenyérrudak mágnesként
vonzzák az irigykedő tekinteteket, és enyém
az a felemelő érzés, hogy igen, én már
tettem valamit, vagyok valaki ma este,
mert a szükséges létminimumot
láthatóan beszereztem

A csavart oszlop a Saint-Séverin templom
szentélykörüljárójának mértani közepén,
muszáj minden egyes alkalommal megérintenem
ferdén futó bordázatát, látszik, hogy itt
valami történt, valaki megtekerinthette
alatta a földet vagy felette a dongaboltozatot,
csak így eshetett, ott erősebben forog a föld,
intenzívebben kavarodik az ég

A Szajna-part mellvédjein fürtökben csüngő
kamaszlányok, akik üdén, közönségesen
és pimaszul kísértik a mélységet, lezser
lovaglóülésben kidőlnek a kavargás fölé,
kelltik magukat és humorizálnak, míg
bennem küszködik az apa, aki öregesen
beszólna nekik, hogy ne kísértsek az Istent,
a férfival, aki bumfordi kecsességüknek
adózik elismeréssel, amint pár fokkal feljebb
egy imént vásárolt antikvár kötetet olvas,
Victor Hugótól A nagyapáság művészetét

A Roissy-reptér birkái, melyek jámbor
bioűnyírók gyanánt rendben tartják
a mozgójárda üvegfa melletti kicsi
dombhátat, mutatva, hogy a kerozingózt
levegőbe böffentető cég alapjában véve
jóérzésű, természetbarát csapat, csak hát
valamiből meg kell élni, a kerozinos
gyepen kövéredett jószágok egyike-másika
meg majd (két legyet egy csapásra) nyársra

*húzva, kövéren verejtékezve, vastengely körül
forgolódva emeli az exkluzív céges parti fényét*

*A zsidó fiú, aki a szövevényes tető-
és kéményrendszerek tövében, a
szemközti teraszon kántálja jajongó imáit,
s mikor észreveszi, hogy holmi körülmetéletlen
kileste intim együttlétét a Fennvalóval,
üvöltözve rugdosni kezdi a kőkorlátot,
kövér köpései, szitkai csattannak a keramiton,
egy másik lakás idenéző ablakánál a kihajtható
sminktükrő, időnként egy duci lány arca jelenik
meg, egyre közelebb türemkedik saját képéhez,
pattanásait nyomkodja átszellemülten, majd
éppilyen révülten tünteti el tevékenysége
nyomait valami bőrradírral*

*A vörösés kelttésztakepű koldus, aki rettentő
bőrgyulladásról hadovál, szégyenkezve,
ujjhegyel nyújtom neki az aprót, a kissrác,
aki a sulis előtti járdán fehér zokniban kergeti
a focilabdát, kezében tornacsukája,
nem ért rá felvenni, cselezgetés
közben majdnem kisodródik a kocsi elé,
egy szülő perdíti vissza, észre sem veszi, a labda
forgástengelyére koncentráll, lelke rajta*

*A Saint-Sulpice padjában zokogó tinilány,
megfogadtam, ha visszafelé betértemben
is itt lesz, megszólítom, nem törődve a látszattal,
a kockázattal, idősebb úr fiatal lányhoz fordul
nyájas vigasszal, megbélyegzett helyzet,
jól sehogyan se jövök ki belőle,
ha egyik lányom lenne, de nem a lányom,
ha az én lányomhoz közeledne egy ilyen gyanús
pasas, mint én, külföldi, kétes szándékú,
miért nem a hajléktalanok lelkét ápolom
ilyen odaadással, hátha egy emberi szó*

*Mire visszaérek, már nincs ott, valaki megint
eltakarított helyettem, ő itt a sekrestyés
időtlen idők óta, mákos, bongyor haja van,
olajos bőre, turkálóban vett orkánkabátja,
marka domborzata is fa-erezetű vagy
falevél-erezetű, kezéhez hozzánőtt
a falevélkotró seprű, mint a szentek kezéhez
attribútumaik, füstölő, miniatúr templom,
kard, fűrés, vaskos könyv*